

169. ÍRÁS

AZ UTOLSÓ TANÍTÁS PELLÁBAN

MÁRCIUS 6-án, hétfőn késő este érkezett meg Jézus és a tíz apostol a pella táborba. Ez volt Jézus utolsó hete, és Jézus igen tevékeny volt a tömeg tanításában és az apostolok oktatásában. Minden délután beszélt a tömegeknek és minden este válaszolt az apostolok és bizonyos, a táborban tartózkodó haladó tanítványok kérdéseire.

² Lázár feltámasztásának híre két nappal a Mester megérkezését megelőzően jutott el a táborba, és az egész gyülekezeten izgatottság vett erőt. Az ötezer ember jóllakása óta nem történt olyasmi, amely ennyire megragadta volna az emberek képzeletét. Így hát az országgal kapcsolatos nyilvános segítségkérés második szakaszának tetőpontján Jézus azt tervezte, hogy e rövid hetet tanítással tölti Pellában és az után kezdi meg a dél-pereai vándorutat, mely közvetlenül elvezetett az utolsó hét végső és megrendítően szomorú élményeihez Jeruzsálemben.

³ ¶ A farizeusok és a főpapok már hozzáfogtak a támadásaik megfogalmazásához és vádjaik formába öntéséhez. A Mester tanításai ellen a következő alapokon tiltakoztak:

⁴ 1. A publikánusok és bűnösök barátja; elfogadja az istenteleneket, és még együtt is étkezik velük.

⁵ 2. Istenkáromló; úgy beszél Istenről, mint Atyjáról, és azt hiszi, hogy ő maga egyenlő az Istennel.

⁶ 3. Megszegi a törvényt. Betegséget gyógyít a szombat napján és sok más módon is semmibe veszi Izráel szent törvényét.

⁷ 4. Ördögökkel cimborál. Csodákat művel és állítólagos csodatételeket hajt végre Belzebubnak, az ördögök hercegének hatalma révén.

1. PÉLDABESZÉD AZ ELVESZETT FIÚRÓL

¹ Csütörtök délután beszélt Jézus a tömegnek az „Üdvözülés kegyéről”. E beszéd során felidézte az elveszett bárány és az elveszett pénzérme történetét és ezt kiegészítette a tékozló fiúról szóló kedvenc példázatával. Jézus azt mondta:

² ¶ „A látnokok, Sámueltól Jánosig, már figyelmeztettek benneteket, hogy keresnetek kell az Istent — keresnetek kell az igazságot. Mindegyre azt mondták, „Keresd az Urat, míg meg nem találsz”. És minden ilyen tanítást meg kell szívlelnetek. De én azért jöttem hozzátok, hogy megmutassam, hogy amíg ti az Isten megtalálására törekedtek, addig az Isten ugyancsak keres titeket. Sokszor elmondtam már nektek a jó pásztor történetét, aki otthagya a kilencvenkilenc bárányt a nyájban és elment megke-

resni azt az egyet, amelyik elveszett, és hogy amikor megtalálta az eltévedt bárányt, miként vette a vállára és vitte vissza gyöngéden a nyájhoz. És amikor az elveszett bárány visszakerült a nyájba, emlékeztek, hogy a jó pásztor hívta a barátait és kérte őket, hogy osztozzanak vele azon örömeiben, hogy megtalálta az elveszettet. Újra azt mondom, hogy nagyobb az öröm a mennyben egy bűnbánó bűnös miatt, mint kilencvenkilenc olyan személy miatt, akiknek nincs szükségük bűnbánatra. Az *elveszett* lelkek ténye csak fokozza a mennyei Atya érdeklődését. Én azért jöttem e világra, hogy megtegyem az Atya parancsát, és igaz, amit az Ember Fiáról mondanak, hogy a publikánusok és a bűnösök barátja.

³ Nektek azt tanították, hogy isteni megbocsátás követi a bűnbánatokat és erre minden áldozati és vezeklési tettek eredményeként kerül sor, de én biztosítalak titeket, hogy az Atya már azt megelőzően elfogad benneteket, hogy bűnbánatot mutattatok volna és elküldi a Fiát és az ő társait, hogy rátok leljenek és örömmel vigyenek vissza titeket a nyájhoz, a fiúi elismertség és a szellemi fejlődés országába. Olyanok vagytok, mint a bárányok, melyek eltévedtek, és én azért jöttem, hogy megkeressem és megmentssem az elveszetteket.

⁴ És emlékeznetek kell annak az asszonynak a történetére is, akinek volt tíz ezüstpénze, melyből díszes nyakék készült, s elveszített ezekből egyet, és hogy miként gyújtott világot és sepegte ki gondosan a házat és kutatott mindaddig, míg meg nem találta az elveszett ezüstpénzt. És amint megtalálta az elveszett érmét, összehívta a barátait és szomszédait, mondván, „Örvendezetek velem, mert megtaláltam az elveszett darabot.” Tehát megint csak azt mondom, mindig örvendeznek a menny angyalai a bűneit megbánó és az Atya nyájához visszatérő bűnös miatt. És e történetet azért mesélem el nektek, hogy jól megértsétek, hogy az Atya és az ő Fia kimegy *megkeresni* az elveszetteket, és e keresésben igénybe veszünk minden olyan hatalmat, mely segítségünkre lehet ama buzgó törekvéseinkben, hogy megleljük az elveszetteket, azokat, akiknek szükségük van az üdvözülésre. És így, amint az Ember Fia kimegy a pusztába, hogy megkeresse az elbitangolt bárányt, keresi az elveszett érmét is a házban. A bárány akaratlanul kóborol el; az érmét belepí az idő pora és elrejtik a felgyülemlt emberi dolgok.

⁵ És most szeretném elmondani nektek a jó módú gazda meggondolatlan fiának történetét, aki *szándékosan* hagyta el az atyai házat és ment el idegen földre, ahol aztán sok gyötrelmet élt meg. Emlékezzetek, hogy a bárány

nem szándékosan kódorgott el, de ez az ifjú előre megfontolt szándékkal ment el otthonról. A története ez volt:

⁶ ¶ Egy bizonyos férfinak volt két fia; az egyik, a fiatalabb, könnyű szívű és gondtalan volt, mindig csak a szórakozást kereste és hogy kibújjon a felelősség alól, míg a bátyja komoly volt, józan, keményen dolgozó, aki hajlandó a felelősséget is vállalni. E két fivér nem jött ki jól egymással; mindig csak veszekedtek és civódtak. A fiatalabb legény vidám volt és jókedvű, de tunya és megbízhatatlan; az idősebbik szilárd jellemű és dolgos volt, ugyanakkor önző, zsémbes, és öntelt. A fiatalabb fiú örömét lelte a játékokban, de kerülte a munkát; az idősebb a munkának szentelte magát, de csak ritkán játszott. E társaság olyannyira kellemetlenné vált, hogy a fiatalabb fiú odament az apjához és így szólt: „Apám, add ki nekem a vagyoned harmadát, mely nekem jutna és hadd menjek el a világba, hogy megtaláljam a szerencsémét.” És amikor az apa meghallotta e kérést, tudván, hogy milyen boldogtalan a fiatal ember odahaza és a bátyjával, felosztotta a vagyonát, és kiadta a fiúnak járó részt.

⁷ Az ifjú néhány hét alatt összeszedte minden vagyonát és nekivágott az útnak egy távoli országba, és mivel ott semmi olyan jövedelmező dolgot sem talált, amely egyúttal élvezetes is lett volna számára, rövidesen elherdálta az örökségét a dőzsölésben. És amikor mindent elköltött, nagy éhínség köszöntött be abban az országban, és a fiút is utolérte az ínség. Így aztán amikor éhezett és sokat gyötrődött, munkát szerzett az ország egyik polgáránál, aki kiküldte őt a mezőkre, hogy a disznókat etesse. És az ifjú örült volna, ha ő maga is eheti azt a pelyvát, melyet a disznók ettek, de senki sem adott neki semmit.

⁸ Egy nap, amikor nagyon éhes volt, magába szállt és azt mondta: „Apám házában a sok napszámos bővelkedik kenyérben, én meg éhen halok, ahogy etetem a disznókat itt, ebben az idegen országban! Útra kelek, hazamegyek apámhoz és megvallom: Apám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Már nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezess; csak azt szeretném, hogy a béreseid közé fogadj be.” És amikor a fiatal ember erre a döntésre jutott, felkerekedett és visszatért az apja házához.

⁹ Az apa sokat búsult a fia miatt; hiányzott neki a vidám, bár meggondolatlan legény. Az apa szerette a fiát és mindegyre várta a hazatértét, így hát azon a napon, amikor az ifjú a házhoz közeledett, az apja már messziről meglátta és megesett rajta a szíve, eléje sietett, és a nyakába borult és megcsókolta. És miután így összetalálkoztak, a fiú az apja könnyes arcába tekintve azt mondta: „Apám, vétkeztem az ég ellen és a szemed láttára; már nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezess” — de a fiú nem tudta végigmondani bűnbánatát, mert a nagy örömeiben lévő apa

arra utasította a szolgákat, akik ekkorra sietve odajöttek: „Hozzatok hamar a legjobb ruháját, azt, amelyet félretettem, és adjátok rá és az ujjára húzzatok gyűrűt és hozzatok a lábára sarut.”

¹⁰ És ekkor, miután a boldog apa bevezette a házba a sebes lábú és kimerült legényt, azt mondta a szolgáinak: „Vezessétek elő a hizlalt borjút és vágjátok le, és együnk és vigadjunk, hisz e fiam halott volt és most újra él; elveszett és megkerült.” És erre mind az apa köré gyűltek, hogy vele örüljenek a fia visszakérésének.

¹¹ Nagyjából ekkortájt, mialatt ünnepeltek, az idősebbik fiú is hazajött a mezőn végzett egész napos munkából, és ahogy a házhoz közeledett, meghallotta a zenét és a táncot. És amikor odaért a hátsó ajtóhoz, kihívta az egyik szolgát és megkérdezte, hogy mi ez az ünnepség. És erre azt mondta a szolga: „A régen elveszett fivéred hazajött, és atyád leölette a hizlalt borjút, hogy így örvendezzen a fia biztonságos hazatérte miatt. Gyere be és köszöntsd te is a testvéredet és üdvözlözd újra az atyád házában.”

¹² De amikor a báty meghallotta ezt, úgy megsértődött és olyan mérges lett, hogy nem akart bemenni. Amikor az apa megtudta, hogy a fia neheztel az öccse fogadtatása miatt, kiment hozzá, hogy kérlelje. De az idősebbik fiú nem állt kötélnek. Ezt válaszolta az apjának: „Látod, én annyit éve szolgállok neked, egyszer sem szegtem meg parancsodat, és nekem még egy gödölyét sem adtál soha, hogy egyet mulathassak a barátaimmal. Itt maradtam, hogy gondodat viseljem mindezen évek alatt, és sohasem örültél a hű szolgálatomnak, de most meg, hogy ez a fiad megjött, aki vagyonodat rossz nőkre pazarolta, hizlalt borjút vágattál le neki és vigadsz miatta.”

¹³ Lévén, hogy az apa igazán szerette mindkét fiát, megpróbálta meggyőzni az idősebbiket: „De fiam, te mindig itt vagy velem, és mindenem a tiéd. Vághattál volna gödölyét bármikor, amikor a barátaiddal meg akartad osztani az örömet. De úgy illik, hogy most csatlakozz hozzám a testvéred visszatérte miatti vigalomban és örömben. Gondold csak el, fiam, az öcséd elveszett és megkerült; élve tért vissza hozzánk!”

¹⁴ ¶ Ez volt minden példabeszéd egyik legmeghatóbbika és legeredményesebbike, melyet Jézus valaha is előadott abból a célból, hogy jól megértesse a hallgatóságával azt, hogy az Atya kész fogadni mindenkit, aki be akar jutni a mennyországba.

¹⁵ Jézus különösen szívesen adta elő e három történetet egyszerre. Az elveszett bárány történetét annak bemutatásul mondta el, hogy az Atya törődik azon *elveszett* emberekkel, akik szándékolatlanul térnek le az élet ösvényéről, és ilyenkor kimegy a Fiaival, a nyáj igaz pásztoraival, hogy megtalálja az elveszett bárányt. Ez után előadta a

házban elveszett pénzérme történetét annak szemléltetésére, hogy mily alapos az isteni *keresés* mindazok esetében, akik az anyagi gondok és az élet rájuk nehezedeő súlya következtében össze vannak zavarodva, tanácstalanok vagy egyéb módon elveszítették a szellemi látásukat. És ez után kezdett bele az elveszett fiúról, a visszatérő tékozló ember visszafogadásáról szóló példabeszédbe, hogy rámutasson, hogy milyen teljes az elveszett fiú *visszafogadása* az Atyja házába és szívébe.

¹⁶ A sokéves tanítás alatt Jézus újra és újra elmondta a tékozló fiú történetét. E példázat és a jó samaritánus története volt az ő kedvenc eszköze az Atya szeretetének és az emberek közötti jószomszédi viszonyok tanításában.

2. PÉLDABESZÉD A RAVASZ INTÉZŐRŐL

¹ Az egyik este Zélóta Simon, Jézus egyik kijelentésére válaszol, azt mondta: „Mester, mit értettél az alatt, amikor azt mondtad ma, hogy a világ sok gyermeke bölcsőbb a nemzedékében, mint az ország gyermekei, ugyanis ők ügyesen barátkoznak az igaztalanság mammonjával?” Jézus így válaszolt:

² ¶ „Némelyetek, mielőtt belépett az országba, igen ravaszul viselkedett az üzleti kapcsolatokban. Ha méltánytalanok és gyakran tisztességtelenek voltatok is, nem kevésbé voltatok körültekintők és előrelátók annyiban, hogy úgy szerződtek üzletfeletekkel, hogy közben fél szemmel a jelenlegi hasznotokat és a jövőbeli biztonságokat figyeltétek. Hasonlóképpen kell most elrendeznetek az országbeli életeteket annak érdekében, hogy miközben gondoskodtok a mostani örömtökről, biztosítjátok a mennyben felhalmozott kincseitek jövőbeli élvezetét is. Ha olyannyira igyekeztetek a magatok számára való haszonszerzésben a saját magatok szolgálata során, akkor miért kellene kevésbé iparkodnotok a lelkek gyűjtésében az ország számára, hiszen ti most már az emberi testvériség szolgálói és az Isten pásztorai vagytok?

³ Mindannyian tanulhattok annak a gazdag embernek a történetéből, akinek volt egy ravasz, ám tisztességtelen intézője. Ez a tisztartó nemcsak hogy kihasználta a gazdája üzletfeleit a saját önző hasznára, hanem közvetlenül is pocskolta és herdálta a gazdája javait. Amikor mindez végül a gazda fülébe jutott, magához hívatta az intézőt és megkérdezte, hogy mi az alapja e szóbeszédnek és követelte, hogy nyomban számoljon el az intézőségéről és készüljön, mert át fogja adni a gazdája ügyeinek intézését másnak.

⁴ E hűtlen intéző ekkor azt mondta magának: „Mit tegyek most, hiszen el fogom veszíteni az intézőségemet? Nincs erőm a földmunkához; koldulni meg szégyellek.

Tudom már mit tegyek, hogy amikor majd kitesznek eből az intézőségéből, minden olyan házban szívesen lássanak, akik a gazdámval üzleti kapcsolatban állnak.’ És ez után elment az ura minden egyes adósához, és azt mondta az elsőnek, ‚Mennyivel tartozol a gazdámval?’ Az így válaszolt, ‚Száz mérő olajjal.’ Erre azt mondta az intéző, ‚Vedd elő a viasztábládat, ülj le szép nyugodtan és javítsd át az adósságot ötvenre.’ Ez után így szólt egy másik adóshoz, ‚Mennyi a tartozásod?’ És amaz meg ezt felelte, ‚Száz mérő búza.’ Erre azt mondta az intéző, ‚Vedd elő az adóstábládat és írd rá nyolcvanat.’ És így járt el számos más adóssal is. És így próbált a becstelen intéző barátokat szerezni magának arra az időre, amikor elveszik majd tőle az intézőségét. Még ura és parancsolója is, amikor később tudomására jutott mindez, kénytelen volt elismerni, hogy e hűtlen intéző legalább éleslátásról tett tanúbizonyosságot abban, hogy megpróbált gondoskodni magáról a szükségben és nyomorúságban eltöltendő majdani napokra.

⁵ És e világ fiai néha így mutatnak a jövőre való felkészülés terén több bölcsességet a fény gyermekeinél. Azt mondom nektek, akik azt valljátok magatokról, hogy a mennyben kerestek kincset: Tanuljatok azoktól, akik az igaztalanság mammonjával barátkoznak, és hasonlóképpen kormányozzátok az életeteket, hogy örök barátságot kössetek az igazságosság erőivel annak érdekében, hogy amikor minden földi dolognak vége szakad, örömmel fogadjanak benneteket az örökkévaló lakóhelyeken.

⁶ Határozottan állítom, hogy aki a kicsiben hűséges, az hű lesz a nagyban is, míg aki igaztalan a kicsiben, az igaztalan lesz a nagyban is. Ha nem mutattatok előrelátást és tisztességet e világ ügyeiben, akkor miként reménykedhettek abban, hogy hűek és körültekintők lesztek, amikor megbíznak benneteket a mennyi ország igaz kincseinek intézőségével? Ha nem vagytok jó intézők és hű pénzváltók, ha nem voltatok hűségesek abban, ami a másé, akkor ki lesz olyan bolond, hogy nagy kincset adjon a ti nevetekre?

⁷ És még egyszer elmondom, hogy senki sem szolgálhat két urat; vagy megutálja az egyiket és megszereti a másikat, vagy különben kitar az egyik mellett, s közben megveti a másikat. Nem szolgálhatjátok az Istent és a mammont.”

⁸ ¶ Ezt hallván a jelenlévő farizeusok csúfondárosan nevetni és gúnyolódni kezdtek, mert nagyon is szerették gyűjteni a vagyont. E barátságtalan hallgatóság megpróbálta értelmetlen vitatkozásba belevinni Jézust, de ő nem volt hajlandó vitatkozni az ellenségeivel. Amikor a farizeusok egymással kezdtek el civakodni, a hangos zsvivaj a környéken táborozó emberek sokaságát csalta a helyszínre; és amikor egymással kezdtek el vitázni, Jézus visszavo-

nult, bement a sátrába éjszakára.

3. A GAZDAG EMBER ÉS A KOLDUS

¹ Amikor a tanácskozás túl hangossá vált, Simon Péter felkelvén, átvette az irányítást és így szólt: „Emberek, testvéreim, nem illő dolog, hogy így vitatkozzatok egymással. A Mester már szólt, és jól teszitek, ha elgondolkoztok a szavain. És ez nem valamiféle új tantétel, melyet hirdettetek. Hát nem hallottátok a nazireusok példázatát a gazdag emberről és a koldusról? Némelyikünk még hallotta, amint Keresztelő János mennydörgő szavakkal mondja e figyelmeztető példabeszédet azoknak, akik szeretik a kincseket és becstelen vagyon után sóvárognak. És bár e régi példázat nem az általunk terjesztett örömhír szerint való, mindannyian nagyon jól tennétek, ha tanulnátok ebből addig is, amíg megértitek a mennyország új fényét. A János által előadott történet így szólt:

² Volt egyszer egy bizonyos Divész nevű gazdag ember, aki bíborba és nemes vászonba öltözve járt, minden napját mulatsággal és fényűzésben töltötte. És volt egy bizonyos Lázár nevű koldus, akit e gazdag ember kapualjában helyeztek el, a testét fekélyek borították és arra vágyott, hogy megkaphassa a gazdag ember asztaláról lehullott morzsákat; bizony, még a kutyák is odamentek hozzá és a sebeit nyalogatták. És az történt, hogy a koldus meghalt és elvitték az angyalok, hogy Ábrahám kebelén nyugodjon. És röviddel ez után, ez a gazdag ember is meghalt és őt fényűzőn és fejedelmi külsőségek közepette temették el. Amikor a gazdag ember elhagyta e világot, Hádészban ébredt, és mivel kínok között találta magát, felemelte a tekintetét és meglátta a messi távolban Ábrahámot és Lázárt az ő kebelén. És erre Divész így kiáltott: „Ábrahám atyám, könyörül rajtam és küldd át Lázárt, hogy ujjá hegyét a vízbe mártván lehűtse nyelvemet, mert a büntetésemről nagyon szenvedek.” És erre Ábrahám azt felelte: „Fiam, emlékezz, hogy életed során te a jó dolgokat élvezted, míg Lázár hasonlóképpen szenvedte a rosszat. De most mindez megváltozott, lévén, hogy Lázár megvigasztaltatik s te pedig meggyötörtetsz. És emellett köztünk és teközted oly nagy a szakadék, hogy mi nem tudunk elmenni hozzád, és te sem jöhetsz át mihozzánk.” Erre azt mondta Divész Ábrahámnak: „Könyörgök, küldd vissza Lázárt az apám házába, mivel van öt fivérem, hogy tanúskodjon nekik, hogy a fivéreim ne kerüljenek e kínhelyre.” De Ábrahám azt mondta: „Fiam, nekik ott van Mózes és a látnokok; hallgassanak rájuk.” És erre azt válaszolta Divész: „Nem, nem, Ábrahám atyám! De ha csak egy is a holtak közül elmehetne hozzájuk, ők megbánnák bűneiket.” Erre azt mondta Ábrahám: „Ha nem hallgatják meg Mózeset és a

látnokokat, akkor az sem győzné meg őket, ha valaki felámadna a holtából.”

³ Miután Péter elmesélte a nazireus testvériség ezen ősi példázatát, és mivel a tömeg lecsillapodott, András felállt és nyugovóra küldte az embereket. Bár az apostolok és Jézus tanítványai egyaránt gyakran kérdezték Jézust a Divészről és Lázárról szóló példázatról, ő sohasem volt hajlandó véleményt mondani.

4. AZ ATYA ÉS AZ Ő ORSZÁGA

¹ Jézusnak mindig gondot okozott, hogy elmagyarázza az apostolainak azt, hogy bár ők az Isten országának megteremtését hirdetik, a mennyei Atya *nem király*. Abban az időben, amikor Jézus a földön élt és a hűvér testben tanított, az urantiai embereknek jobbra a nemzeteket kormányzó királyokról és császárokról volt tudomásuk, és a zsidók már régóta várták az Isten királyságának eljövetelét. Ezen és más okokból a Mester úgy gondolta, hogy az a legjobb, ha úgy jelöli meg az emberek szellemi testvériségét, mint mennyországot és e testvériség szellemi vezetőjét, mint a *mennyei Atyát*. Jézus sohasem utalt úgy az Atyjára, mint királyra. Az apostolokkal folytatott e bizalmas beszélgetések során mindig úgy utalt magára, mint az Ember Fiára és mint az ő bátyjukra. Minden követőjét úgy állította be, mint az emberiség szolgálóit és az országról szóló evangélium hírnökeit.

² Jézus sohasem részesítette módszeres oktatásban az apostolait a mennyei Atya személyiségét és sajátosságait illetően. Sohasem kérte az embereket arra, hogy higgyenek az Atyjában; magától értetődőnek vette, hogy hisznek. Jézus sohasem alacsonyodott le odáig, hogy bizonyítékokat adott volna elő az Atya valós voltával kapcsolatban. Az Atyára vonatkozó tanítása mind abban a kijelentésben összpontosult, hogy ő és az Atya egy; hogy aki látta a Fiút, az látta az Atyát; hogy az Atyának, a Fiúhoz hasonlóan, minden dolgról tudomása van; hogy csakis a Fiú ismeri az Atyát igazán, és az, akinek a Fiú kinyilatkoztatja őt; hogy aki ismeri a Fiút, az ismeri az Atyát is; és hogy az Atya küldte őt a világba, hogy kinyilatkoztassa közös természetüket és kinyilvánítsa közös munkájukat. Sohasem tett egyéb kijelentéseket az Atyjáról, kivéve azt az esetet a szamariai asszonnyal Jákob kútjánál, amikor is kijelentette, hogy „az Isten szellem”.

³ ¶ Jézustól annak révén ismeritek meg Istent, hogy megfigyelitek az ő életének isteniségét, nem pedig azért, hogy a tanításaira támaszkodtok. A Mester életéből mindannyian a magatokévá tehetitek azt az Isten-felfogást, mely mértékül szolgál azon képességeknek, ahogy felfogjátok a szellemi és isteni valóságokat, a valós és örök igazságokat. A véges sohasem remélheti, hogy megérti a

Végtelent, kivéve azt a módot, ahogy a Végtelen a názáreti Jézus emberi élete véges tapasztalásának tér-idő személyiségében összpontosult.

⁴ Jézus jól tudta, hogy az Istent csakis az élményelvi valóságokban lehet megismerni; az elme pusztá tanítása révén sohasem lehet megérteni őt. Jézus azt tanította az apostolainak, hogy bár sohasem képesek teljesen megérteni az Istent, bizonyosan képesek a *megismerésére*, éppen úgy, ahogy megismerték az Ember Fiát. Nem azért ismerhetitek meg az Istent, amit Jézus mondott, hanem azért, hogy tudomásotok van Jézus mivoltáról. Jézus az Isten kinyilatkoztatása *volt*.

⁵ ¶ Azon esetektől eltekintve, amikor Jézus a héber írásokból idézett, mindig csupán két megnevezéssel utalt az Istenségre: Isten és Atya. És amikor a Mester úgy utalt az Atyjára, mint az Istenre, akkor rendszerint azt a héber kifejezést használta, mely a többes Istent (a Háromságot) jelölte, nem pedig a Jahve szót, amely a zsidók törzsi Isteneinek fokozatosan fejlődő felfogását jelentette.

⁶ Jézus sohasem hívta az Atyát királynak, és nagyon sajnálta, hogy a zsidók egy visszaállított királyságban reménykednek, és Jánosnak a közelgő országról szóló kijelentése tette szükségessé, hogy úgy jelölje meg az általa hirdetett szellemi testvériséget, mint a mennyországot. Egyetlen kivételtől — „az Isten szellem” kijelentéstől — eltekintve Jézus sohasem utalt az Istenségre másként, mint a Paradicsom Első Forrásával és Középpontjával való saját, személyes viszonyát leíró kifejezésekkel.

⁷ Jézus az Isten kifejezést az Istenség *eszméjének* megjelölésére, az Atya kifejezést pedig a megismerhető Isten *megtapasztalásának* megjelölésére alkalmazta. Amikor az Atya szót használta az Istenre való utalásként, akkor azt a lehető legtágabb értelemben kell érteni. Az Isten kifejezést nem lehet meghatározni és ezért az az Atya végtelen fogalmát jelöli, míg az Atya fogalom, melyre részleges meghatározás adható, arra használatos, hogy az isteni Atyáról alkotott emberi fogalmat képviselje, amint az emberrel társul a halandói lét során.

⁸ A zsidók számára Elohim volt az istenek Istene, míg Jahve Izráel Istene volt. Jézus elfogadta Elohim fogalmát és a lények e legfelsőbb csoportját nevezte Istennek. A Jahve, mint faji istenség fogalma helyett bevezette az Isten atyaságának és az emberek közötti világméretű testvériségnek az eszméjét. Jahve fogalmát az istenített faji Atyától egy olyan Atya eszméjének szintjére emelte, aki az emberek minden gyermekének Atyja, aki minden egyes hívő ember isteni Atyja. És azt tanította még, hogy a világegyetemen ezen Istene és az összes ember ezen Atyja egy és ugyanazon paradicsomi Istenség.

⁹ Jézus sohasem állította, hogy ő Elohim (Isten) húsvér testben megnyilvánulása. Sohasem jelentette ki, hogy ő Elohim (Isten) kinyilatkoztatása a világoknak. Sohasem tanította, hogy aki látta őt, az látta Elohimot (Istent). De azt hirdette magáról, hogy ő az Atya kinyilatkoztatása a húsvér testben, és mondta, hogy aki látta őt, az látta az Atyát. Isteni Fiúként azt állította, hogy ő csak az Atyát képviseli.

¹⁰ Ő valóban még Elohim Isten Fia is volt; de a halandói húsvér testi alakban és az Isten halandó fiai számára, úgy döntött, hogy élet-kinyilatkoztatását az Atyja jellemének bemutatására korlátozza, már amennyire egy ilyen kinyilatkoztatást a halandó ember képes felfogni. Ami a paradicsomi Háromság többi személyének jellemét illeti, meg kell elégednünk azzal a tanítással, hogy ők teljesen olyanok, mint az Atya, aki személyes képében nyilatkozott meg a megtestesült Fia, a názáreti Jézus életében.

¹¹ ¶ Bár Jézus a földi életében kinyilatkoztatta a mennyei Atya igaz természetét, keveset tanított róla. Valójában csupán két dolgot tanított: hogy az Isten magában szellem, és hogy a teremtményeivel való minden kapcsolatában ő Atya. Ezen az estén tette Jézus az utolsó kijelentését az Istenhez fűződő viszonyáról, amikor is kijelentette: „Az Atyától jöttem, és a világba jöttem; ismétlem, el fogom hagyni a világot és elmegyek Atyámhoz.”

¹² De jegyezzétek meg, Jézus sohasem mondta, „Aki hallott engem, az hallotta Istent”. De azt mondta, hogy „Aki látott engem, az látta az Atyát.” Jézus tanítását meghallgatni nem egyenértékű az Isten megismerésével, de Jézust *látni* olyan tapasztalás, mely önmagában is az Atyáról szóló kinyilatkoztatás a lélek számára. A világegyetemen Istene uralkodik a kiterjedt teremtésszösszességen, de a mennyei Atya az, aki elküldi szellemét, hogy az elmétekben lakozzon.

¹³ Jézus az a szellemi lencse az emberi hasonlatosságban, mely láthatóvá teszi az anyagi teremtmény számára Őt, aki láthatatlan. Ő a ti bátyátok, aki a húsvér testben *megismertet* veletek egy végtelen sajátosságokkal rendelkező Lényt, akinek a teljes megértéséhez még a mennyei seregek sem vehetik maguknak a bátorságot. De mindenkinek az *egyes hívő* személyes tapasztalásában kell fennállnia. Az Istent, aki szellem, csakis szellemi tapasztalásként lehet megismerni. Az Isten az anyagi világok véges fiai számára a szellemi teremtrészek isteni Fia által csak mint *Atya* nyilatkoztatható ki. Az Örökkévalót mint Atyát ismerhetitek meg; s a világegyetemen Isteneként, a minden lételvi lény végtelen Teremtőjeként imádhatók.